

Treballadors pobres

Tenir feina ja no assegura tenir un mínim per viure. Malgrat els símptomes de recuperació de l'economia, encara hi ha moltes persones, moltes famílies, que no se'n surten. No ho diuen només les estadístiques, sinó també les entitats socials, que són les que viuen el dia a dia d'aquestes persones amb dificultats.

L'estadística sempre és molt freda, de manera que pot provocar fins i tot indiferència si ens limitem a dir que un 19 % de la població de les comarques gironines es troba en risc de pobresa. Però potser la percepció sobre la magnitud del problema canvia si en comptes de parlar del 19 % de la població parlem de prop de 189.000 gironins amb una renda que no arriba a 10.054 euros anuals, o a 21.114 euros en el cas de llars amb quatre persones, dos adults i dos infants. Aquest és el llindar d'ingressos per sota del qual es considera que una persona o una llar està en situació de risc de pobresa.

Segons l'última enquesta de condicions de vida, aquest llindar ha pujat. O sigui que ara no cal ser tan pobre per ser considerat pobre. I això, que pot semblar una paradoxa, ha provocat que determinats col·lectius, com alguns grups de pensionistes que no han vist augmentar la seva renda, hagin entrat a la zona de risc.

És cert que els indicadors mostren certa estabilitat de la pobresa. Però també mostren com aquesta estabilitat no afecta tots els col·lectius de la mateixa manera. Les entitats socials han denunciat una vegada i una altra que s'està produint una cronificació de la pobresa, que aquells nousvinguts

Montse Mayol

Contractació fràgil

Només cal repassar les dades d'un mes a l'atzar per comprovar la fragilitat de la contractació. Per exemple, el mes de març d'aquest any a les comarques gironines es van formalitzar 23.106 contractes, dels quals 3.846 eren indefinits i 19.260 eren temporals. I d'aquests temporals, més de 7.000 eren per una durada inferior a un mes. Si ampliem una mica el període de contractació i ens fixem en el nombre de contractes de menys de tres mesos, la xifra puja a 9.430, gairebé la meitat dels temporals. Les dades mostren per si soles la precarietat laboral.

a la pobresa que va provocar la crisi han passat a ser crònics i que al darrere d'aquesta cronificació hi ha la precarietat laboral. O sigui que ja no són només determinats pensionistes els que han passat a formar part del col·lectiu de risc. Als perfils tradicionals de gent gran, s'hi han afegit nous perfils, com el de les famílies amb una única font d'ingressos que no és suficient per mantenir la llar familiar.

Tenir una feina remunerada és clau per evitar el risc de pobresa, però insuficient, segons quines siguin les condicions. La precarietat de les feines i els salaris baixos han provocat el naixement de la figura del treballador pobre. Això vol dir que la solució no es troba tant en accions d'ajuda i assistència com a millorar el mercat laboral. Aquest any 2017 segurament és més fàcil aconseguir feina. Però si la nova ocupació té forma de treball temporal o a temps parcial involuntari, especialment entre els joves i les dones, correm el perill que molts treballadors deixin de buscar feina, desencisats.